

[Søren P. Larsen.]

tinget som nu senere i Folketinget, ønsker altsaa, hverken af saglige Grunde eller under Hensyn til visse administrative Vanskeligheder eller Aarsager, men af rent principielle Grunde at gennemføre den Lovbestemmelse, som lukker for Kassen. Og hvilke Principper kan det saa være, der ligger til Grund herfor? Jeg kan ikke tro, det er Frihedsprincippet, der sættes i Højsædet, naar man vil bruge sin Magt til at lukke et mindre Omraade inden for Arbejdsløshedslovgivningen for forsikringsmæssig Hjælp. Jeg kan heller ikke tro, det er Retfærdighedsprincippet, der ligger til Grund for denne Afgørelse, eller at det er Lighedsprincippet. Lighed for Loven er dog ellers et Grundprincip, som anerkendes af alle demokratisk styrede Stater, og i det Øjeblik en forsikringsmæssig Sammenslutning opfylder Lovens Betingelser for at faa Adgang til Hjælp af de offentlige Midler, der stilles til Raadighed for at fremme de Formaal, som Arbejdsløshedskasserne er med til at fremme, maa vi mene, at Lighedsprincippet bør være gældende. Og Broderskabsprincippet kan vi vist ganske se bort fra! Nej, det er Fagforeningsprincippet, som sidder i Højsædet, Fagforeningsprincippet, som gennem en Lovgivning benytter den stærkes Magt over for den svage til at lukke af for offentligt Tilskud til denne Kasse.

Jeg kan forstaa, at Socialdemokratiets Talsmænd her i Rigsdagen gaar ind for denne Lovgivning, men jeg havde hidtil vægret mig ved at tro, at de Radikale vilde følge med, men det gør de ganske sikkert. Den gamle radikale Redaktør oppe i Skive har udstedt den Advarsel, at de Radikale skulde passe paa ikke sammen med Socialdemokraterne at være saa ensrettede, at kun de, der sværger til Koranen, fortsat kan faa Lov til at leve; men jeg tror ikke meget paa, at Det radikale Venstre efter den Stilling, det har indtaget i Udvalget og under Forhandlingerne hidtil, vil lytte til den gamle radikale Redaktørs Ord. Fagforeningsprincippet fordrer et Offer, og dette Offer vil Det radikale Venstres Repræsentanter bringe i Løbet af Eftermiddagen.

Jeg anbefaler ærede Medlemmer at stemme for Venstres Ændringsforslag.

Christmas Møller: Da mit Partis Ordfører i Arbejdsløshedslovgivningen, det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen, er forhindret i at være til Stede, skal jeg paa hans og Partiets Vegne gøre et Par enkelte Bemærkninger her ved anden Behandling. Det ærede Medlem Hr. Fibiger, det ærede

Medlem Hr. Boeck-Hansen og jeg har for saa vidt allerede i den Mindretalsbetænkning, vi har afgivet, klart angivet, hvorledes vor Stilling er. Den Arbejdsløshedslov, vi fik i 1932 efter lange og vanskelige Forhandlinger, mener vi for vort Vedkommende er tilfredsstillende, og naar det er vor Mening, kan vi naturligvis ikke indse, der er nogen Grund til at ændre Loven, og har derfor straks indtaget det Standpunkt ikke at medvirke til nærværende Lovforslags Fremme. Vi kan heller ikke se, der er megen Grund til at markere vor Stilling paa anden Maade end ved at indstille Lovforslaget til Forkastelse. Men det er klart, at naar andre Medlemmer, i dette Tilfælde Venstres ærede Udvalgsmedlemmer, har haft den Anskuelse, at der burde stilles Ændringsforslag, vil vi, da vi er enige i de af Venstre ønskede Ændringer, naturligvis støtte disse Ændringsforslag. Vor Stilling bliver jo ikke anderledes af den Grund, for til syvende og sidst stemmer vi naturligvis imod Lovforslaget.

Dette Lovforslag er maaske mere end noget andet Udtryk for de herskende Magthaveres Magtbrynde. Vi har gennem mangfoldige Aar, med en kort Afbrudelse, enstemmigt kunnet vedtage Arbejdsløshedslove her i den høje Rigsdag, og det vil ikke kunne bestrides, at mit Parti saavel som Partiet Venstre har gjort sig store Anstrengelser for paa dette vigtige Omraade ikke at vedtage Love mod det Parti, som nu engang i særlig Grad er Repræsentant for Arbejderklassen. Det er efter min Opfattelse saare karakteristisk, at det høje Folketing efter nogle ganske faa Dages Behandling af store og indgribende Ændringer skal vedtage dette Lovforslag, som betyder en meget væsentlig Udvidelse af Udgifterne, som — det har jeg Lov til at sige — gaar paa tværs af den økonomiske Politik, der i øvrigt føres her i Landet, og som fæstner i voldsom Udstrækning den Samhørighed, der er mellem Fagforening og Arbejdsløshedskasse, nægtende i Virkeligheden andre Arbejdsløshedskasser end Fagforeningernes Ret til at eksistere. Jeg skal ikke her komme ind paa Bestemmelserne vedrørende den kristelige Arbejdsløshedskasse — det ærede Medlem Hr. Fibiger vil gøre nogle Bemærkninger herom —, men kun sige, at Lovforslaget er et meget stærkt Udtryk for, hvorledes man fra de nuværende Magthaveres Side vil benytte den Magt, man har faaet. Det er ikke andet, end hvad jeg havde ventet, men det er ogsaa lige præcis det, jeg havde ventet af de Herrer.